

αυτή κράτησε για μία δεκαετία περίπου, από το 1989 έως το 1999».

Το κοινό αγκάλισε το «Λαϊκορεμπέτικο» σε όλη αυτή τη δεκαετή του πορεία.

«Η ανταπόκριση του κόσμου ήταν πολύ μεγάλη. Όπως σου είπα, τότε το ραδιόφωνο δεν ήταν όπως σήμερα. Τότε ο κόσμος περίμενε να φτάσει το Σαββατοκύριακο για να ακούσει κάποιες ελληνικές εκπομπές. Στο UTS ήταν, όπως είπα, η Βίκυ Καρμόγιαννη κι ένα παιδί που συγχωρέθηκε, ο Νίκος Καραφιλιάκης, ο οποίος είχε μία πολύ ωραία εκπομπή, 'Ο κόσμος του ραδιοφώνου' κάθε Κυριακή απόγευμα. Ήταν ο Γιώργος Τσερδάνης, κι αυτός Κυριακή απόγευμα, και τα βράδια εγώ, 'Λαϊκορεμπέτικο'. Τότε, θυμάμαι, κάθε δυο τρεις μήνες κάναμε κρουαζιέρες και χορούς. Σήμερα λέει ο άλλος ότι 'φέραμε 150-200 άτομα κι έχουμε επιτυχία'. Τότε, ερχόντουσαν 800-1000 άτομα, μόνο από ένα πρόγραμμα. Ήταν κι άλλος κόσμος τότε. Τώρα άλλοι έχουν σκορπίσει, άλλοι έχουν πεθάνει, άλλοι είναι άρρωστοι, ηλικιωμένοι, ήταν άλλα χρόνια, τότε. Κάναμε χορό και μέσα σε μία εβδομάδα εξαφανίζονταν τα εισιτήρια».

Μοιραία, όμως, ήλθε το τέλος κι η προσωρινή αποχή από τα ραδιοκύματα.

«Το 1999 ήθελα να πάρω μία ανάσα και σταμάτησα το 'Λαϊκορεμπέτικο'. Ο αείμνηστος Πέτρος Πρίντζης συνήθιζε μετά από χρόνια να μου λέει: 'Αντωνάκη, θυμάσαι εκείνη την κλασική εκπομπή;' Μου έχει μείνει αυτό. Ο κόσμος τη θεωρεί μια κλασική εκπομπή. Ήταν αφιερωμένη στο ανόθευτο λαϊκό τραγούδι, στην εποχή του ρεμπέτικου. Όπως κάνω και σήμερα, στον 2MM. Με την διαφορά ότι σήμερα δεν παρουσιάζω μόνο το λαϊκό και ρεμπέτικο τραγούδι αλλά 100 χρόνια ελληνικού τραγουδιού, από το 1896 μέχρι σήμερα. Ήταν η εποχή που μπήκε το ελληνικό τραγούδι στην δισκογραφία, όχι στην Ελλάδα αλλά στην Αμερική. Στον 2MM, λοιπόν, παρουσιάζω 100 χρόνια ελληνικού τραγουδιού, όλα τα είδη της ελληνικής μουσικής».

Μετά το τέλος του «Λαϊκορεμπέτικου» τι έκανες;

«Εκείνη την εποχή είχα μπλέξει με τη μουσική και προσπαθούσα να μάθω να παίζω μπουζούκι. Είχα ρίξει πολλή μελέτη. Μπουζούκι και τραγούδι. Καθόμουν μόνος με το μπουζουκάκι κι έπαιζα. Το συνέχισα για κανά-δυο χρόνια, όμως μετά είχαν αρρωστήσει οι γέροι μου κι έπρεπε να δουλέψω περισσότερο. Το μπουζούκι θέλει πολλή μελέτη κι έτσι δεν προχώρησα. Σταμάτησα. Ήταν κι αυτό ένα από τα όνειρα που είχα που δεν έγινε πραγματικότητα. Πρώτα ήταν ποδοσφαιριστής, μετά μπουζουκτσής».

Θυμάσαι κάποιες από τις δουλειές που έχεις κάνει;

«Είχα πιάσει δουλειά σε κάποιο εργοστάσιο για τέσσερα-πέντε χρόνια κι έπειτα δούλεψα σε νοσοκομείο. Ήμουν για πολλά χρόνια καθαριστής στο αεροδρόμιο και μετά άνοιξα μαγαζί στο Μάρικβιλ με γύρο. Είχα μάθει να φτιάχνω γύρο από τον φημισμένο γέρο-Μπενέτο, τον Κοητικό. Το μαγαζί κράτησε περίπου δύο χρόνια. Μετά το παράτησα κι έκανα διάφορες δουλειές. Τελευταία ήταν σε μία εταιρία μπαχαρικών, στην οποία δούλεψα για δεκατρία χρόνια. Σταμάτησα πριν από δύο χρόνια και τις ημέρες αυτές ασχολούμαι μόνο με το ραδιόφωνο».

Η επιστροφή σου στο ραδιόφωνο πότε έγινε;

«Επέστρεψα στο ραδιόφωνο μετά από παύση ενός χρόνου, σε έναν σταθμό στο Paddington στα 89,7 FM. Με την εκπομπή 'Ραδιοκύματα'. Ήμουν μαζί με τον Θόδωρο Καρύδη. Δουλέψαμε μαζί για αρκετό καιρό και μετά πήγα με τον φίλο μου τον Μανώλη Κουτσουράη στα 16,83 AM του Κώστα Νικολή. Μετά από μία πενταετία περίπου ήλθα στον 2MM, όπου βρίσκομαι τα τελευταία έξι-εφτά χρόνια. Μου είχε κάνει πρόταση να έλθω ο φίλος Πέτρος Καραβατάκης. Ξεκίνησα Σάββατο βράδι. Ήταν οχτώ με έντεκα αλλά επειδή μου αρέσει το ραδιόφωνο κι η νύχτα πήρα μόνος μου την απόφαση να κάνω βραδινή, μαραθώνα εκπομπή. Συνεχίζεται για τόσα χρόνια μέχρι και σήμερα και δεν έχω λείψει ούτε ένα Σάββατο. Ήταν οχτώ το βράδι με οχτώ το πρωί, τώρα είναι δέκα το βράδι με οχτώ το πρωί. Δηλαδή δεκάωρο ράιτ θρου. Πήρα κι άλλες μέρες και κάνω τέσσερα

INFO

Ο Αντώνης Καρδούλιας γεννήθηκε στην Παλαιά Αγορά της Ρόδου στις 6 Φεβρουαρίου του 1964. Ο πατέρας του, Μανόλης Καρδούλιας, ήλθε στην Αυστραλία το 1970. Ήταν μπογιατζής και βρέθηκε στο Ντάρβουιν προσκαλεσμένος από τον κουμπάρο του. Μετά τον κυκλώνα του 1974 αποφάσισε να μετακινηθεί στο Σίδνεϊ όπου ολοκλήρωσε η οικογένεια Καρδούλια εγκαταστάθηκε τον Αύγουστο του 1975. Η μητέρα του, Μαρία, κι οι μικρότεροι αδελφοί του, Μιχάλης και Αλέξης, ζουν μέχρι σήμερα στο Σίδνεϊ, ενώ ο Μανόλης Καρδούλιας έφυγε από τη ζωή πριν από δεκαπέντε χρόνια σε ηλικία 58 ετών.

βράδια την εβδομάδα το «Μουσικό κομπολόι».

Τότε, δεν έχω άδικο να σε αποκαλώ μαραθωνοδρόμο του ραδιοφώνου...

(Γέλια) «Η νύχτα είναι μία σοβαρή υπόθεση, ειδικά όταν κάνεις ραδιόφωνο. Εγώ είμαι εκεί γιατί υπάρχει πολλή μοναξιά, πολλοί άνθρωποι που είναι μόνοι τους. Με ρωτούν αν υπάρχει κόσμος που με ακούει μέσα στη νύχτα. Κι όμως υπάρχει τόσος κόσμος, τόση μοναξιά. Οι άνθρωποι αυτοί ξέρουν ότι υπάρχει κάποιος εκεί που κάνει ζωντανή εκπομπή και μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί του. Αυτή είναι η χάρη του ραδιοφώνου. Είναι πολλοί που μου ανοίγουν τις καρδιές τους. Ότι μου λένε είναι μεταξύ μας, καθώς δεν βγάζω τηλεφωνήματα στον αέρα. Ακούω πάρα πολλά από τον κοσμάκη κι είμαι ένας άνθρωπος που του αρέσει να ακούει τις χαρές, τα παράπονα και τον πόνο αυτών των ανθρώπων. Μου αρέσει πάρα πολύ. Οι άνθρωποι μου λένε πράγματα μέσα από τη ζωή και θέλω να μην τα παίρνω μαζί μου».

Έχεις μία ιδιαίτερη σχέση με το κοινό.

«Είμαι πολύ χαρούμενος για την αγάπη που μου έχει δείξει ο κόσμος. Έχω ακροατές από το 1989 που ξεκίνησα αλλά και καινούριους. Κι αυτό μου δίνει μεγάλη χαρά, που ακόμα ακούν. Το λέω και στην εκπομπή. Τα ευχαριστήρια δεν πρέπει να έρχονται από τον κόσμο σε μένα, εγώ πρέπει να ευχαριστώ τους ακροατές. Γιατί να ανοίξει κάποιος το ραδιόφωνο για να σε ακούσει, να σου τηλεφωνήσει και να σου πει 'ευχαριστώ' είναι μεγάλο πράγμα. Είναι πολύ σημαντικό να μην σε βαριέται ο κόσμος. Ξέρω παιδιά που κάναμε ραδιόφωνο μαζί που έχουν σταματήσει εδώ και χρόνια. Ο λόγος που συνεχίζω είναι ότι μου αρέσει πάρα πολύ. Και μακάρι να μπορού να το κάνω όσο μπορώ».

Όσο αναπνέω θα το κάνω. Μου αρέσει τόσο πολύ που δεν κουράζομαι. Με ευχαριστεί. Αυτό που με συγκινεί εδώ και χρόνια είναι που υπάρχουν άνθρωποι που θέλουν να έλθουν να με δουν για να μου σφίξουν το χέρι. Για μένα είναι πολύ μεγάλη υπόθεση. Αυτό μου δίνει κουράγιο να συνεχίσω».

Μετά από τόσες εκπομπές που έχεις κάνει ποια ξεχωρίζεις;

«Θυμάμαι όταν είχε έλθει εδώ ο αείμνηστος Νίκος Καρανικόλας. Μεγάλος συνθέτης, μεγάλος δεξιότηης στο μπουζούκι από την παλιά φρουρά. Ήταν για

χρόνια στο πάγκο και στη δισκογραφία κι είχε μεγάλη συνεργασία με τον Μπιθικότση. Έγραφε σπουδαία λαϊκά τραγούδια ο Καρανικόλας. Σύζυγός του είναι η 'βασίλισσα του σερόντου', Βούλα Γκίκα. Είχαν έλθει εδώ μαζί στα ξεκίνημα της δεκαετίας του '90. Πήγα τον είδα και τον έφερα στο ραδιόφωνο. Με συγκίνησε πάρα πολύ που είχα έναν άνθρωπο τόσο απλό στην εκπομπή μου. Έφερα επίσης τη Ζωή και το Σπύρο Ζαγοραίο στην εκπομπή μου όταν είχαν έλθει εδώ».

Τα τελευταία χρόνια είσαι στον 2MM.

«Χαίρομαι πολύ που βρίσκομαι στον 2MM. Είναι ο πιο σοβαρός σταθμός, όσον αφορά το ραδιόφωνο, όχι μόνο από άποψη ψυχαγωγίας αλλά κι από ενημερωτικής πλευράς. Όλο το βάρος και την ευθύνη του σταθμού έχει ο διευθυντής Γιάννης Μεράβογλου. Αν δεν ήταν αυτός ο 2MM δεν θα είχε φτάσει εκεί που βρίσκεται σήμερα. Και θα φτάσει ακόμη πιο ψηλά. Ο Γιάννης Μεράβογλου έχει παρά πολύ μεγάλη γνώση για το ελληνικό τραγούδι κι όχι μόνο αφού γνωρίζει όλα τα είδη μουσικής. Είμαι χαρούμενος που έχει αναλάβει την διεύθυνση του σταθμού και προσπαθεί σκληρά. Ο 2MM θα συνεχίσει να έχει καλή μουσική, ψυχαγωγία κι ενημέρωση και βλέπω πως είναι ο σταθμός που θα προχωρήσει πάρα πολύ μπροστά. Είμαι χαρούμενος και για τις εκδηλώσεις που έχει κάνει τελευταία ο σταθμός, την άφιξη του Μάνου Τσιλιμίδη, αλλά και τον ραδιοέρανο για την ενίσχυση των πλημυροπαθών του Κοϊνσλαντ. Ο κόσμος άνοιξε την καρδιά του και συγκεντρώθηκαν περισσότερες από \$65 χιλιάδες. Πολύ σημαντικό. Δείχνει τι εστί Έλληνας κι ελληνικό φιλότιμο. Θα γίνουν ακόμη πιο πολλά στο μέλλον. Ευχαριστώ τον ιδιοκτήτη του σταθμού, Γρηγόρη Γαβριηλίδη, τον Δημήτρη Αυγερινό που εκτιμώ πάρα πολύ κι ευχαριστώ για την εκτίμηση που μου δείχνει κι όλους τους συναδέλφους στον σταθμό. Ευχαριστώ και τον 'ΚΟΣΜΟ' και σένα προσωπικά Παναγιώτη. Υπάρχει μία πολύ όμορφη και σημαντική συνεργασία του 2MM με τον 'ΚΟΣΜΟ', στον οποίο διευθυντής είσαι εσύ Παναγιώτη. Είσαι νέος στην ηλικία κι αυτό που κάνεις είναι πολύ σημαντικό. Μακάρι να υπάρχουν άνθρωποι σαν εσένα να συνεχίσουν, γιατί το μέλλον είναι αβέβαιο για τη γλώσσα, τις εφημερίδες και τα ραδιοφώνά μας. Τέλος, θέλω να ευχαριστήσω το κοινό και τους ακροατές μου γιατί είναι άνθρωποι αληθινοί, του μόχθου, που έχουν φάει τη ζωή με το κουτάλι. Οι ευχές που μου δίνουν να γίνουν διπλές για αυτούς. Σας ευχαριστώ όλους».